

VNITŘNÍ MOUDROST

*vstupenka do
spokojeného*

PRIMA ŽIVOTA

Rebeka Sprinncová

Úvod

Vědomé probuzení člověka nastane v okamžiku, kdy bytostně procítí život v kráse a jednoduchosti. Proč býváme tolik opojeni krásou? Člověk je z vesmírné krásy vytvořený, krása naplňuje cestu duše. Jsme stvořeni přírodou, ona sama je ódou na krásu a krásno ve své pravé podstatě. Tvořivá síla Vesmírné Mysli, která stvořila přírodu, musela nejdříve vidět obraz přírody ve svých představách. Příroda je uskutečněný Život. Vždy, když jsme nadšeni krásou okolní přírody, nebo třeba jen květiny, díváme se okem duše, to nadšení uvnitř hmotného těla je projevem duše. To nadšení, ten silně emoční vnitřní stav, není ničím jiným, než bránou, portálem k novému vnímání světa i sebe sama. Dokázat tak udržet tento vnitřní stav v sobě co nejdéle, stav, v kterém lze pochopit a přijmout veškerou dualitu světa a nalézt vnitřní MOUDROST, učinili bychom, nejdřív každý sám za sebe a potom společně, kvantový skok do nové reality. Do nového, spokojeného PRIMA života.

Existenci protikladů nelze popřít, nelze popírat dualitu ve světě hmoty. Nelze popírat protiklady jako je ego a duše, nelze jedno ani druhé upřednostňovat, natož jedno nebo druhé v sobě potlačovat. Je třeba tyto dvě složky lidské osobnosti propojit v Jednotě. Jednota nepopírá dualitu. Jednota dualitu přijímá. Duše je zkušenost věčnosti, ego zkušenosti vytváří a prožívá, ale ne vždy vychází z inteligence srdce. Toto poznání nepatří mně, ale duši ve mně, a patří také té části mé duše, která existuje mimo mě, která se dotýká také Vás, Tebe. Jsme nádoby spojitě. Poznání patří také vám, cesta je připravená, stačí se rozhodnout. Jde o spirituální cestu, kde se budeme navzájem, my lidé, potkávat jako spřízněné duše. To ale neznamená, že budeme svá ego, ať už sami v sobě, anebo navzájem mezi sebou přehlížet a ignorovat. Až nám to všechno kolektivně dojde, až to dojde k srdcím nadpoloviční většině, uvědomíme si jednoduchost všeho, a totiž, že ego a duše existují na základě zkušeností uložených v informačních bodech PROSTORU, které v součtu tvoří Vesmírné Vědomí.

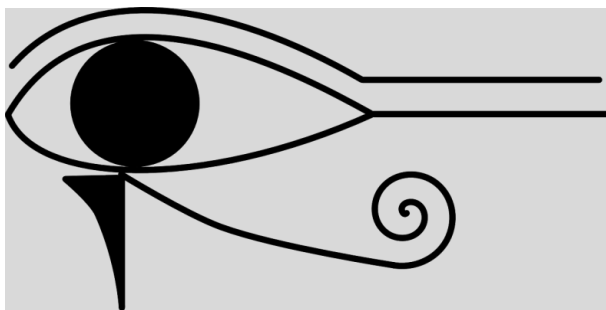
Dokážeme si uvědomit, kdy učiníme kvantový skok ve svém přirozeném vývoji? Pochopení nastane být zřejmé v okamžiku, kdy osobnost poté, co prozkoumala nejrůznější zdroje mystických učeních o duchovním světě, se těchto učeních náhle vzdá, a začne myslet, jednat a poznávat svět sama za sebe, z perspektivy vědomé bytosti a z perspektivy podvědomí. Být sám sebou také znamená s ulehčením odložit všechny masky, neboli druhotné ozdoby přirozeného ega, vážného, soudného i bláznivého ega, které navázalo neduální vztah s duší, s vnitřní pamětí, se samotnou zkušeností.

Pokud uděláme vše proto, aby se naše ego někam vypařilo, nebo jen jaksi zprůhlednělo, ztratíme zároveň schopnost prožívat vášeň, čilost, spontánnost, a tím i možnost dosáhnout svých snů, záměrů a vizí. Pokud budeme ego popírat, vzniknou vnitřní konflikty, a to vlivem nově vytvořeného vnitřního protivníka. Ego se stane vnitřním protivníkem, pokud jej budeme chtít změnit násilnou cestou, pokud si budeme myslet, nebo poslouchat hlas někoho, kdo nám říká, že to udělat musíme. Je nesmysl oddat se lásce a světlu a přitom své ego uklidit někam do kouta. Do stínu, který paradoxně vytváří světlo duše. Co takto uklizené ego udělá? Začne se vzbouzet a v nečekaných okamžicích nám dá jasně najevo, jak moc se mýlíme, a my v překvapení, namísto pochopení oč se jedná, se začneme obviňovat, že jsme spirituální, duchovní cestu nezvládli. Nelze přikrýt jedinečné ego osobnosti závojem neviditelnosti. A současně odhalit závoj, který odděluje duši od ega. Tak odhalíme jedno a zahálíme druhé.

Kouzlo spočívá v odstranění tohoto závoje. Neskrývat jedno ani druhé! Ego není nutné necitlivě omezovat a vytvářet si tak imaginárního nepřítel. Nechat ego prostě být a jít trpělivě, nikoliv však trpně, cestou sebepoznání znamená, že se ego časem jednoduše přizpůsobí samo od sebe. Jakékoliv násilí spáchané na egu, z nevědomosti, vyvolá protitlak, opozici (skrytou v podvědomí). Ego patří k lidské dualitě, v životě zastává stejně důležitou funkci jako jemnohmotná duše. Tyto dvě složky lidské existence je třeba spojovat, nikoliv oddělovat,

uvědomováním, čím a jak je ego vytvářeno. Potom se uvnitř člověka vytvoří harmonické spojení protikladů. Aura člověka začne vyzařovat zářivou energii světelného spektra bez tmavých a šedých odstínů. Záleží jen na člověku, zda bude sám sebe dělit na dvě části a tím v sobě vytvářet smutného dvojníka, vnitřní přetlak a věčnou nespokojenost. Potlačovat ego a upřednostňovat hlavně duchovní svět znamená hrát si na něco, co ve své podstatě nejsem. Je to duchovní cesta naruby. Propojíme-li ego s duší, vytvoříme ve svém nitru Nebe na Zemi. Respektive odstraníme tajemný závoj, který odděluje nebe od země.

Zvu vás na vzrušující cestu, která ale neslibuje rychlý a náhlý skok do nové reality, neslibuje přesný – vám na míru šitý návod, je návodem všeobecným. Je návodem, jak životem balancovat a přitom se nikde neztratit – ani uvnitř ani vně. Pokud chceme s čistým štítem skočit do nové, prozatím snové reality, potřebujeme podrobnou osobní mapu na cestu do tajemného neznáma. Ego se promění samo od sebe bez nesprávného zasahování, pokud začneme protiklady života, a také okolního světa, včetně čarovné přírody, vnímat jako spolu existující. V takovém stavu porozumění se ego a duše navzájem přijímají, jedno přijímá a vnímá druhé. Z této pozice začne jedinec realitu kolem sebe vnímat novým způsobem, a současně se realita začne – vlivem pozorovatele – proměňovat. Jakmile člověk pochopí rčení: „Jak uvnitř, tak vně“, a že obojí má rovnocennou kvalitu, stane se vědomou součástí celku.

1

Psychika a potlačované ego

Nemít strach ze smrti, respektive nemít strach z nebytí podporuje sílu života. Spojovacím elementem všech prvků vyjadřujících život je život po životě. Důvodem je, že lidské vědomí se projevuje jako vícerozměrné, podniká dobrodružné cesty vesmírným PROSTOREM. Stav bytí beze strachu je pramenem života, toto je odpověď z mystického pohledu. Se strachem ze smrti balancujeme v dualitě bytí a nebytí. A o to více vnímáme a prožíváme – jako *individualita* - všechny ostatní *duality* pozemského světa. Zní to podivně, možná trochu drsně, pro někoho komicky. Ale jedno je jisté - jednoho dne se naše vědomí změní, svět zůstane, jaký je, a my jej ve své fyzické podobě opustíme. Je zvláštní si to uvědomovat.

ZRCADLO ŽIVOTA A SMRTI

Pokud se smíříme s tím, že naše vědomí jednoho dne s lehkostí mávnutí motýlích křídel prostoupí všechny nadpozemské dimenze, nemusíme se touto otázkou složitě zaobírat. Nemusíme tím mysl zatěžovat, respektive je dobré pochopit, že je to mysl, kdo nás tím zatěžuje, kdo nás nutí balancovat na hraně spokojenosti a nespokojenosti se životem. Záležitost odchodu na věčnost můžeme považovat buď za kouzlo anebo za zlo, za hru na nekonečný život, nebo hru na život a smrt, je to osobní volba. Záleží na úhlu pohledu, od něj se bude odvíjet, jak nás uvědomování si nezbytného odchodu na věčnost ovlivní na pozemské cestě životem.

Podstatné není to, že jednou ten den přijde, podstatné je vědět, kdo vlastně odejde. Kdo na jedné z vesmírných úrovní přestane existovat, a co se vlastně stane, až se změní identita pozemského vědomí. Záměrně píší odchod, protože z určitého

mystického pohledu smrt neexistuje. A z téhož mystického pohledu není důležité toužit po nesmrtelnosti, ta na rozdíl od smrti již existuje od počátku časů. Přání nezemřít nám ubírá sílu, paradoxně nám ubírá životní energii, stejně tak pokud se ze stejného důvodu snažíme žít jako o život, stále se snažíme něco si zasloužit. Samotné žítí a PRIMA život si v tom kalupu ani nestačíme vychutnat, někdy dokonce ani uvědomit. V otázce smrti nemůžeme dělat nic jiného, než mít bezeslovné pochopení. Anebo už za života s jistotou vědět, díky vědomé vnitřní moudrosti, že se jednoho dne stanu „vesmírným cestovatelem“, průzkumníkem jiných dimenzí, paralelních realit a galaktických časoprostorů.

Mít strach ze smrti je vysvětlován strachem z toho, že nás jednoho dne opustí životadárná božská energie. Jak by nám to mohla udělat? Vždyť sami jsme božskou energií a sami sebe nikdy neopustíme.

Nesmíme o životě a smrti uvažovat z hlediska začátku a konce, (přestože bolest ze ztráty, kdy někdo jiný odejde, a my zůstaneme, je nějaký čas opravdová, ale to je o něčem jiném). Co se osobních strachů ze života samotného, nebo strachu ze smrti prožívaného během žití týká, tak jde o trochu té odvahy vidět dál než jen za pozemský horizont, a o stárnutí a smrti neuvažovat pouze z pozice svazujícího strachu, ale také z pozice odvahy, a vědět, že život je neobyčejný. Neboť samotné vědomí smrti má zlepšit naše pozemské bytí, nikoliv zhoršit, a k tomu je dávka oduševnělé odvahy zapotřebí. Nejméně stravitelný je strach ze smrti hlavně pro člověka, který celý život na něco čeká. Například na to, až bude konečně šťastný, až si zaslouží tu pravou lásku (duchovní splynutí se spřízněnou duší), něčí pozornost, podporu, hojnost, až si zaslouží porozumění, a kdo ví, co ještě.